

VERBAZINGEN.

Ze vraagt: „Moeder waarom hebben oude dames een hoed op, die *hier* (en ze wijst op haar kruin) die *hier* al klaar is?”

Ze bedoelt den capothoed der oude dames, die het kapsel geheel onbedekt laat en omsluit.

We wandelen in het heuvellandschap, waar we den zomer vieren. Daar rijdt ons achterop, bergopwaarts, een oude dame, op de fiets. Haar sneeuw witte haren zijn uiterst modieus gekapt, ze draagt een lila mantelkostuum naar den laatsten smaak. Schoenen en kousen, verzorgd met de uitbundigheid van Anno 1916 — Enfin — ze heeft zich zóó gekleed, dat 't haar wel héél hard zal zijn gevallen den volgenden meewarigen uitroep mijner dochter te hooren:

„Ach, kijk dat oude vrouwtje nou toch nog es moeten fietsen!”

Ze staat geheel naakt, klaar voor haar heete-afwasching vóór het naar bed gaan, bevolen door den dokter als kalmeerend middel voor het te werkzame geestje, dat zich géén slaap gunt. Ze bekijkt zichzelf, zeer aandachtig, het hoofd even gebogen om den blik langs het geheele lijfje en langs haar lange beenen te laten glijden. En ze vraagt, langzaam en duidelijk:

„Heet ik zóó ook nog Suusje?”

NANNIE VAN WEHL.